

Afventer forsiden

Lars Kepler
Spejlmanden
528 sider
Gyldendal

Det er altså klasse det her. 10-års jubilæum. 8 bøger om Joon Linna på den halve snes år. Det kan næsten umuligt blive et mere gigantisk jubilæum.

Sæt en weekend af til denne krimi, for skal du have det hele ned, rundt om personerne og ned i de forskellige lag, så tager det tid. Og når du først er gået igang med den, så bliver det umådeligt svært at slippe den.

Joon Linna er politikvinde til fingerspidserne. Det har hun i og for sig altid været. Men det som om, han med årene er blevet det mere og mere. Med andre ord er det lykkedes forfatterne at forfine ham.

Forfatterne, ja, for det er et ægtepar, der skriver serien under pseodonymet Lars Kepler.

Kapitlerne er korte, intense og overskuelige. Der er masser af dem. 98 ialt plus en efterskrift.

Det er som nævnt i stigende grad lykkedes Lars Kepler at forsyne Joon med sådan lidt utraditionelle og grænseoverskridende metoder i sit opklaringsarbejde. Det kan være nødvendigt at spille lige op med forbryderne. Skal man fange en elefant, skal man nok ikke nøjes med et lille fiskenet.

Den mundfuld kan vi godt lide. Det er grænseoverskridende, lige på og hårdt, og det pirrer til læsernes egne behov for at komme til fadet og komme frem i livet ved hjælp af utraditionelle metoder. Man lærer en smule mere af sig selv at kende ved at læse Lars Kepler.

Niels Århlén og Erik Maria Bark er iøvrigt på gæstevisit i dette nye bind, og DET kan man som læser godt glæde sig til.

Vi får i handlingen associationer til nogle af de mere barske bortførelsesfilm. En skolepige bliver ved højlys dag kidnappet og hevet ind i en lastbil. Hele Sverige følger nu politiets jagt på bortføreren. Alle spor ender blindt, og efter fem år bliver hun fundet hænt på en legeplads. Et overvågningskamera har fundet et vidne....

Nu træder så hypnotisøren Erik Maria Bark i aktion sammen med Jonna Linna, der er lige så vedholdende og uortodoks, og også medmenneskelig, i sine opklaringsmetoder, hvor det naturligvis lykkes dem at trænge langsomt og sikkert ind i sagen.

Uha, vi gyser, bare ved at skrive det korte referat her.

Bogen er altså ikke for sarte sjæle, idet den visse steder drypper af både blod, sadisme og bestialskhed.

Er man ynder af det, så er der altså smæk for skillingen.

Som læser bliver man på en underfundig måde indfanget og mættet af handlingen på samme måde, som Jonna Linna intenst brænder for sit job og opklaringsarbejdet.

Der er ikke overladt ret meget til fantasien nogen steder, og man kan egentlig bare slå ørerne og tænkeren fra og lade sig underholde.

Man kommer, for at sige til lidt poppet, gispende ind i handlingen og kryber næsten ud igen, når showet er forbi.

En stor bog i genren, og ja, den ER mere barsk og ER mere bloddryppende og voldsom end nogen af de forrige.